

při ústním jednání v první stolici, že dopisy kárné rady ze dne 3. a 14. prosince 1925 nedostal, kárná rada dospěla však věcně přílehlavými úvahami v důvodech nálezu ku přesvědčení, že se do rukou obviněného dostaly všechny čtyři dopisy jemu kárnou radou zasláné. Ostatně nepozbylo by počínání obviněného rázu kárného přečinu porušení povinností povolání ani tehdy, kdyby byl úmyslně nechal nezodpověděnými jen ony dva dopisy předsednictva kárné rady ze dne 19. listopadu 1925 a ze dne 30. dubna 1926, a jeví se nezodpovědění dopisu ze dne 30. dubna 1926 tím povážlivějším, když dopisu tomu předcházela již slib obviněného v podání ze dne 16. dubna 1926, že doklady předloží do osmi dnů, kterémužto slibu však obviněný nedostál. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině zamítnouti a napadený kárný nálezn potvrditi, ovšem vzhledem k tomu, co vyloženo o kvalifikaci činu, s tím, že čin, jímž byl odvolatel uznán vinným, nezakládá přečin porušení cti a vážnosti stavu, nýbrž přečin porušení povinností povolání.

Čís. 30 dis.

V kárném řízení jest obdobně šetřiti předpisů trestního řádu; uplatňování formálního důvodu zmatečnosti (čís. 8 § 281 tr. ř.) teprve při ústním odvolacím líčení jest opožděno.

I rozsudek pro zmeškání jest vyhlásiti (§§ 458 odstavec první, 459 tr. ř.); nestalo-li se tak, není to ani zmatkem ani kárným činem.

Pro kvalifikaci poklesku jako nepřístojnosti není třeba, by si soudce uvědomil dosah svého jednání.

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds II 11/26.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech soudců zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu moravsko-slezského vrchního zemského soudu v Brně jako kárného soudu ze dne 6. října 1926, pokud jím byl obviněný uznán vinným služebními nepřístojnostmi podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a § 47 pat. z 3. května 1854, čís. 81 ř. zák., pokud čelilo proti odstavci písm. b) kárného nálezu, vyhověl však jeho odvolání z výroku o vině, pokud čelil proti odstavci písm. a) kárného nálezu, zrušil výrok o vině, obsažený v tomto odstavci, jakož i výrok o trestu a uložil obviněnému za zbývající služební nepřístojnost uvedenou pod písm. b) kárného nálezu, pořádkový trest podle § 3 písm. a) zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.

D ů v o d y:

K odstavci písm. a) kárného nálezu: Především bylo odvolacímu soudu zaujati stanovisko k námitce, vznesené obhájcem obviněného te-

prve při ústním odvolacím líčení, že obviněný byl výrokem kárného nálezu písm. a) odsouzen pro čin, z něhož vůbec nebyl obviněn. Jest přisvědčiti obhájci, že tomu skutečně tak jest, poněvadž šlo o jiný skutek. Bylť odvolatel v odkazovacím usnesení pod a) viněn jen z toho, že v trestní věci okresního soudu v Místku U 772/23 nařídil soudnímu oficiálovi Rudolfu G-ovi, by místo původně sepsaného protokolu o hlavním přelíčení ze dne 14. února 1923 sepsal protokol jiný v nynějším znění, a při ústním kárném jednání ze dne 6. října 1926 bylo kárné vyšetřování rozšířeno toliko na obvinění, že odvolatel podobně postupoval v trestní věci u okresního soudu v Místku U 542/23. Z toho, že odvolatel nesprávně postupoval při vyhlašování rozsudků, vynesných v nepřítomnosti obviněného, jmenovitě v trestních věcech okresního soudu v Místku U 920/22 a U 542/23, nebyl viněn ani původně ani později. Než obhájcová námitka jest opožděná a nelze k ní přihlížeti. V kárném řízení jest obdobně šetřiti předpisů trestního řádu. Námitka ta není ničím jiným než výtkou, že kárný nález šel dále, než obvinění, a bylo by ji lze podřaditi pod ustanovení formálního důvodu zmatečnosti podle čís. 8 § 281 tr. ř., kterýžto zmatek však předpokládá, že jest uplatněn v písemném provedení opravného prostředku. K výtce tohoto rázu, uplatněné teprve při ústním odvolacím líčení, nelze přihlížeti. Ve věci samé nelze však odvolání upříti oprávnění. Odvolací soud nesdílí ovšem názor odvolání, že postup obviněného v trestních věcech okresního soudu v Místku U 920/22 a U 542/23 byl správným, neboť postup ten nelze uvésti v soulad s příslušnými ustanoveními trestního řádu. Prvý odstavec § 458 tr. ř. nařizuje pro přestupkové řízení, by soudce, skončiv přelíčení, ihned vynesl a prohlásil rozsudek s podstatnými důvody a dal jej pod neplatností zapsati do protokolu nebo k němu přiložiti. Bylo-li přelíčení provedeno v nepřítomnosti obviněného, jest soudce povinen podle ustanovení § 459 tr. ř. po provedení důkazů a výslechů obžalobcově vynésti a vyhlásiti rozsudek a nedostavivšímu se obviněnému doručiti jeho úřední opis. Předposlední odstavec § 457 tr. ř. dopouští sice, by soudce odložil vynesení rozsudku na druhý den, nesprošťuje ho však povinnosti, by jej vynesl a kromě toho doručil nepřítomnému obviněnému. Odvolatel jest na omylu, maje za to, že doručení rozsudku pro zmeškání nahrazuje jeho prohlášení, předeepsané v prvním odstavci § 458 i v § 459 tr. ř. — tu vedle doručení jeho opisu nepřítomnému obviněnému. Odvolací soud věří však odvolateli, že postupoval tak, nejsa si vědom nesprávnosti svého postupu, naopak jsa přesvědčen, že jedná správně. Kárný soud sám připouští, že se praxe v tom směru vyvinula. Jestliže tedy odvolatel nepostupoval jinak, než jiní soudcové všeobecně postupují, vykládaje si mylně ustanovení zákona, jde o formální poklesek, kterému bylo lze čeliti poučením, který však nezasluhuje kárného potrestání. To tím méně, když odvolací soud nemůže souhlasiti s názorem kárného soudu, že se odvolatel dopustil zmatečnosti. Jeť v prvním odstavci § 458 tr. ř. ohroženo zmatečností jen nezapsání rozsudku do protokolu, pokud se týče nepřiložení rozsudku k protokolu, nikoli však též neprohlášení rozsudku. Bylo proto

důvodnému odvolání obviněného z výroku o vině, pokud čelí proti odstavci písm. a) kárného nálezu, vyhověti a dotyčný výrok zrušiti. Sprošňující výrok vynesena nebyl proto, poněvadž obvinění v tomto směru nebylo vzneseno.

K odstavci písm. b) kárného nálezu: Obviněný připustil, že podepsal cestovní deník o komisi na O., ačkoliv ji nekonal a obsah deníku tedy neodpovídal pravdě; připustil to i při ústním kárném jednání a nepopřel, že jeho podpis na jednom z obou cestovních deníků, které přicházejí v úvahu, jest pravý. Omlouval se tím, že v návalu práce, jsa churav a zatížen starostmi o rodinu, nevěnoval věci pozornosti a podepsal nechanicky. Kárný soud uvěřil jeho obhajobě a zjišťuje na základě jeho vlastního doznání a svědecké výpovědi Ferdinanda S-ho, že podepsal svědecké protokoly i cestovní deník — jež mu předložil oficiál S., aniž ho upozornil, oč jde — nevěnoval si blíže jejich obsahu, a že přijal diety a cestovní náklady za komisi, již nekonal, a které mu nenáležely — nevědomky. Obviněný nemůže si tedy důvodně stěžovati na zjištění skutkového děje, jež přijímá kárný soud za prokázaný v souhlasu s jeho vlastním doznáním. Ani v právním posouzení věci nelze shledati pochybení. Obviněný, zmeškav v den, kdy měl konati komisi v O., vlak, měl důvod, by se staral o osudy a o výsledek komise; měl k tomu příležitost, když mu oficiál S. předložil protokoly jím sepsané a cestovní deník. Nevěnoval-li jim — jak sám připouští a doznává — pozornosti a podepsal-li je mechanicky, aniž je četl nebo jen zběžně si povšiml jejich obsahu, jednal nedbale. Jeho nedbalost nemůže omluviti — jak správně uvádí kárný nález, ani nával práce ani přetížení v úřadě, tělesná indisposice a starosti o rodinu, vesměs okolnosti, které mohou přijíti v úvahu jako polehčující při výměře trestu, nemohou však odčiniti odvolatelovu vinu. Nemohou ho omluviti ani domnělé nebo skutečné nepořádky v kanceláři, poněvadž nijak nevadily, by si nepřečetl, co mu bylo předloženo k podpisu a nepodepsal dříve, dokud se neujistil aspoň zběžnou prohlídkou spisů, oč jde. Pro kvalifikaci poklesku jako služební nepřístojnosti není třeba, by si uvědomil dosah svého jednání; kdyby tomu tak bylo, šlo by o těžší kárné provinění. Odvolání obviněného v tomto směru není s to, by vyvrátilo správné, zjištěnému stavu věci i zákonu odpovídající odůvodnění kárného nálezu, a bylo proto odvolání jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 31 dis.

V kárném řízení advokátů není obviněnému vyhrazeno právo na určitou lhůtu k přípravě k ústnímu líčení.

Porušení zákazu § 879 čís. 2 obč. zák. jest nejen přečinem poškození cti a vážnosti stavu, nýbrž i porušením povinností povolání uložených advokátu v § 16 adv. řádu.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds I 1/27.)